

Ukázka z knihy "Diagnostika karmy 1" S.N.Lazarev

EAN: 9788089115297

Nakladatel: Eugenika

1. kapitola

Koncepce soustavy autoregulace pole a dějiny jejího vzniku

"Když jeden jáhen po deset let nepřetržitě prosil Boha o uzdravení a dočkal se ho, přišel ke svému učiteli a o všem mu řekl. Starý muž mu nakázal, aby šel a modlil se k Bohu, aby si dar tento zase vzal a vrátil mu vidění hříchů jeho."

Výsledky mých výzkumů v bioenergetice jsou dány dvaceti lety práce v této oblasti, filosofickým nazíráním světa a také přesvědčivým praktickým ověřením všech základních filosofických a teoretických předpokladů.

O čem tedy je tato kniha? Dnes před lidstvem stojí velmi vážné problémy a na tom, zda je vyřeší, či nikoli, závisí naše budoucnost. Často se soudívá, že základní problémy se zrodily z ekologických pohrom, z hrozby jaderné války a desítek dalších čistě vnějších důvodů. Ve skutečnosti spočívá hlavní důvod všech našich nesnází v člověku jako takovém, protože na to, abychom změnili svět, musíme se nejdřív změnit my sami. A změnit sebe je mnohem složitější než změnit své okolí: dnes nemáme páky, prostředky a systémy na radikální změnu vlastního myšlení, nazírání světa, vlastní duchovnosti. Cesty, které doporučují dnešní filosofové a učitelé, jsou v lepším případě jen pokusem nově přehodnotit sumu dosud nashromážděných poznatků: naše hlavní síly je však třeba soustředit na snahu porozumět světu, na hledání cest vlastního vnitřního rozvoje.

Abychom změnili svět, abychom na něj měli vliv, musíme ho chápat, protože porozumění světu je počátkem jeho změny. Často pracujeme s deformovanými představami o svém okolí a pokoušíme se podrobit si ho naslepo - ve skutečnosti ho však ničíme, a tím ničíme i sami sebe. Musíme si uvědomovat stupeň své závislosti na světě a začleněnosti do něj, musíme znát zákony, podle kterých svět žije a vyvíjí se.

Výzkumy, které konám, jsou zaměřeny především na pochopení toho, co je to člověk, jeho vědomí a podvědomí, co je to vesmír.

Je nejvyšší čas vzdát se primitivní materialistické představy o tom, že člověk začíná a končí materiálním tělem. Člověk je velice složitá informačně energetická soustava, která se jen z několika procent skládá z fyzického těla a vědomí a z 95 až 98 procent z informačně energetických vrstev podvědomí, které jsou pro nás stejně nepostižitelné jako vesmír.

Když se zabývám otázkami lidského zdraví a prevence chorob, pátrám především po příčinách jejich vzniku a pokaždé se znovu a znovu přesvědčuji o nutnosti duchovního a intelektuálního zdokonalování člověka. V současné době bohužel neexistuje jednotná soustava vědomostí, která by umožňovala odhalovat bioenergetické schopnosti člověka tak, abychom mu neuškodili. Možnosti bioenergetiky jsou tak obrovské, že vstup do této oblasti musí být velmi obezřetný, postupný a musí začínat pěstováním etických zásad v člověku. Etika a chápání světa je nejdokonalejším obranným systémem, jenže právě na tomto poli býváme obvykle nejhůře připraveni. Každý důležitý proces musí být perfektně koncipován a pokud touto zásadou pohrdneme, můžeme se místo duchovního rozvoje a blahodárných změn dočkat naopak degenerace a záhuby - tyto tendence a tento proces již jsou přinejmenším v zárodečném stadiu tady.

Pokusím se odhalit příčiny neutěšeného fyzického stavu lidí, ukázat možnosti a způsoby jeho změny prostřednictvím korekcí V jemných strukturách pole, a zformulovat, co je to gramotný vztah k bioenergetice a ke kultivaci možností člověka. Základem proměny našeho ducha, naší duše se musí stát srozumění se světem, který nás obklopuje, a tvrdá sebekázeň - to je dnes bezpodmínečný předpoklad přežití člověka jako druhu. V knize jsou poskytnuty informace nezbytné k tomu, abychom si uvědomili složitost problémů, které dnes vyvstaly před každým člověkem. V posledních dvou či třech letech se značně vyostřily všechny bioenergetické procesy na planetě a to, čemu říkáme v bioenergetice karma, tedy zákon odplaty, funguje nesrovnatelně rychleji než dřív.

K novému porozumění světu jsem se já sám propracovával po celý život. Od dětství jsem v sobě pociťoval velké schopnosti, ale intuitivně jsem své síly soustřeďoval nikoli na posilování těchto schopností, ale na uchopení světa, protože jsem vždy cítil, že toto univerzální uchopení je důležitější než hromadění a rozvoj konkrétních dovedností.

Mnohokrát jsem slyšel o síle prokletí a o tom, že se v rodině může stěhovat z generace na generaci. Mnoho takových příkladů se najde i v krásné literatuře. Mimořádný dojem na mě

udělal případ, který popisuje Helena Blavatská v knize Z jeskyň a džunglí Hindustánu, již jsem si přečetl v 70. letech.

V jedné indické vesnici Blavatská rozmlouvala s potomkem kdysi nesmírně mocného vladaře, který jí vyprávěl tento příběh:

Během jedné ze svých cest vladař podle místních zvyklosti štědře podaroval mudrce. Na jednoho z nich však zapomněl a ten, smrtelně uražený, ho proklel. Vladař se v děsu vrhl k jeho nohám a začal ho úpěnlivě prosit o odpuštění. A právě v oné chvíli se stalo to, podle mého soudu, nejzajímavější. Mudrc odpověděl, že už je pozdě: kletba začala působit a zastavit se nedá - vladař ztratí trůn, ale život se mudrc jak jemu, tak jeho potomkům pokusí zachránit.

A přesně to se pak taky stalo: vladař přišel o trůn a jeho potomky osud rozvál po celé Indii. Má cesta k bioenergetice vedla přes poznání praktik magie a kouzelnictví i metod lidových léčitelů a zažehnávačů. Hodně jsem jezdil po zemi a studoval jejich zkušeností.

Pokaždé, když jsem analyzoval nové informace, jsem se pokoušel dobrat prapříčiny, pochopit, co je důvodem rodinných neštěstí, kde se berou vymírající rody a dědičné nemoci...

Bylo mi naprosto jasné, že geny být zdrojem těchto informací nemohou, protože ty lze uchovávat a potomkům předávat jedině prostřednictvím pole. Když toto přesvědčení dosáhlo určité úrovně, zbyla "maličkost" - odhalit v poli člověka struktury, které tuto činnost konají, které uchovávají a předávají informace z generace na generaci. Tyto struktury, v jejichž existenci jsem bezmezně věřil, jsem nazval stabilními informačními shluky a někdy od poloviny 80. let jsem se úporně snažil je v lidském poli objevit.

Podářilo se mi toho dosáhnout na počátku roku 1990, a to takto. Jednou se na mě v Prvním lékařském ústavu obrátil jeden psychotronik s prosbou, abych mu pomohl zorientovat se ve velmi složitém případě. Pacient měl roztržené energetické pole; po léčbě se vždy na poměrně krátkou dobu obnovilo, jenže pak se trhlina objevila znovu.

To, co se stalo dál, lze bez přehánění nazvat prozřením.

Rozbředlé, "vatové" pole nemocného, které jsem vždy vnímal jako prázdnotu, nečekaně zpružnělo a já pocítil, že reaguje na můj vpád. Rukama jsem ucítil mohutné struktury procházející místem trhliny v poli.

Mé vnímání se v mžiku naprosto proměnilo - to, co jsem dřív považoval za průrvu, se pro mě stalo stabilní strukturou, vyvolávající deformaci pole a způsobující ztrátu energie.

Pochopil jsem, že jsem v poli našel to, čemu říkáme nemoc, to, co určuje fyzický stav člověka. Byla to kvalitativní proměna mých poznatků, protože dávala možnost diagnostikovat nemoci dřív, než se projeví na fyzické úrovni, a umožňovala nejen léčit, ale i nemocem předcházet. Rozhodl jsem se, že se pokusím vytvořit skupinu asistentů, naučit je své metodě a věnovat se preventivní léčbě řady nemocí, protože pro tento účel nepotřebujete žádné léky. "Víra tvá tě uzdravila..."

Léčil jsem asi rok a domníval se, že tyto struktury určují výhradně stav těla. Postupně se však začala hromadit fakta, která z této základní představy vybočovala. V procesu léčení se mým pacientům nápadně měnil charakter, a dokonce i osud. Když jsem tyto změny analyzoval, povšiml jsem si, že charakter, osud a nemoc spolu navzájem nějak souvisejí, ale že ta souvislost má velmi mnoho podob. Sledované deformace struktur pole se realizují rozmanitě: mohou to být různé choroby, psychické úchytky, patologické deformace charakteru, úrazy i životní neúspěchy. Když jsem tato fakta zkoumal důkladněji, dospěl jsem k závěru, že lidské zdraví, povaha, a dokonce i osud jsou určovány karmickými strukturami. Veškeré informace o člověku a stavu jeho těla jsou uloženy v poli, a přitom existuje dialektická souvislost struktur pole a fyzických struktur, projevující se jejich vzájemným ovlivňováním. Osud a charakter

člověka jsou také zaznamenány ve strukturách pole a když je dokážeme pozměnit, můžeme mnohé zlepšit. Čím déle jsem tato fakta studoval, tím podivuhodnější souvislosti jsem objevoval. Pokusím se teď poodhalit škálu možností metody na příkladech léčení různých nemocí, korekce složitých životních situací, ukázat možnosti metody testování události, objektů neživé přírody i výsledky dalších výzkumů. Zpočátku jsem pracoval metodou klasického psychotronického energetického vlivu. V nemocnici ležela žena s edémem plic a byla ve velmi těžkém stavu - lékaři už vůbec nedoufali v její uzdravení. Na žádost její dcery jsem tuto pacientku začal léčit distančně. Za nějaký čas po začátku vlivu pacientka odložila kyslíkový polštář. Lékaři nemohli pochopit, co se to děje. Ženě bylo viditelně stále lépe, dostala znovu barvu, posadila se na posteli a požádala o jídlo, přestože předtím potravu odmítala.

Další případ se stal s mým bratrem chirurgem. Operoval starší paní s velmi oslabeným organismem a řízl se do ruky. Opuchla mu celá paže i lymfatické uzliny a vypukla otrava krve. Byl

ve velmi těžkém stavu a antibiotika nezabírala. Pokusil jsem se tedy bratrovi pomoci. Už po několika minutách od začátku působení pocítil jehličkovité píchání v uzlinách, pak začal ustupovat otok a asi po hodině teplota klesla na normál - bratr se začal uzdravovat.

Jak jsem vlastně začal léčit lidi? Asi deset let jsem prováděl výzkumy, studoval jsem východní léčebné techniky a získal jsem globální představu o možnostech energetického působení na lidský organismus. Až jsem se jednou pokusil opravdu léčit. Inspiroval mě k tomu jeden okamžik z Rasputinova životopisu, který mě ohromil již před lety. Autorka oněch řádků k němu přišla v chmurné náladě, protože v Kyjevě umírala její přítelkyně. Jakmile se to Rasputin dověděl, slíbil, že tu ženu zachrání. Postavil se doprostřed místnosti, vůčihledně začal blednout, zbělal jako vosk, asi dvě minuty tak stál, pak znovu zrudověl a řekl: "Je to v pořádku, tvoje přítelkyně bude žít." Za několik dnů dorazil telegram, že přítelkyně je mimo nebezpečí.

Když známým onemocněla dcera - nejdřív prodělala spalničky a pak přišly ještě komplikace v podobě meningitidy a oboustranného zápalu plic -, vzpomněl jsem si znovu na Rasputina a pokusil se uplatnit svůj léčivý vliv. Moc jsem si přál pomoci, byla ve mně obrovská touha splnit svou povinnost, a pokud by byla alespoň tisícina naděje, využít jí. V pondělí asi ve dvě odpoledne jsem se zkoncentroval a vyslal jsem k té dívce své upřímné přání, aby se uzdravila. A hned ve mně vyklíčila jistota, že jsem skutečně pomohl. Když jsem se ve středu setkal s jejím otcem, dověděl jsem se, že dívence se ulevilo.

"Kdy přišlo to zlepšení?" zeptal jsem se.

"Před dvěma dny po obědě, tak kolem druhé," zněla odpověď.

V roce 1988 se na mě obrátila matka té dívky, již se mezitím začal prudce zhoršovat zrak. Dívka se ocitla v péči Prvního lékařského ústavu, ale přes veškeré úsilí odborníků tu příčinu choroby odhalit nedokázali - a zrak se neustále zhoršoval, dívka viděla hůř a hůř. Infekci neodhalili žádnou a antibiotická léčba rovněž nepřinášela výsledky. Levé oko již vidělo jen na šest procent, pravé na padesát a stav se dále komplikoval. Zahájil jsem distanční léčbu. Již po prvním sezení jsem zaznamenal zlepšení a navrhl jsem ještě dvě až tři další seance. Za dva týdny se dívka uzdravila a mohla nemocnici opustit se stoprocentním zrakem. Příčiny choroby jsem sice neodhalil, ale proces jsem zastavil a dokázal dívce zrak vrátit.

Uplynul nějaký čas. Děvče dál vidělo zcela normálně, ale nečekaně se dostavily bolesti ledvin. S prudkou ledvinovou kolikou byla má pacientka převezena do nemocnice, kde jí nasadili antibiotika, ovšem opět bez úspěchu. Po nepřilíh úspěšné léčbě jí z nemocničního ošetřování

propustili - se špatnými laboratorními výsledky a neutichajícími bolestmi v ledvinách. Rozhodl jsem se pro sérii čtyř seancí, a znovu přišlo úplné vyléčení. Byl jsem šťastný: medicína byla bezmocná, žádné léky nepomohly, ani antibiotika nepřinesla očekávaný efekt - a já slavil úspěch.

Tehdy jsem ještě nechápal, jak spolu vzájemně souvisejí všechny orgány v těle, nevěděl jsem, že choroba se může stěhovat z jednoho do druhého a už vůbec jsem netušil, že v tomto řetězci jsou začleněny i charakter, osud, intelekt a další parametry lidské osobnosti.

Dívka tedy byla zdravá. Uplynuly další dva roky. Ve svých vědomostech jsem pokročil zase o kus dál a zjistil jsem, že lidský organismus je ucelený systém, v němž jsou zdraví, osud, charakter a psychika nerozlučně propojeny. Při jednom setkání s matkou dívky, o níž je tu řeč, jsem se zármutkem vyslechl, že přestože je naprosto zdráva a fyzicky se cítí báječně, potýká se s velice nepříznivým osudem. Při testech parametrů osudu jsem zaznamenal ostře záporné hodnoty, což zpravidla může vést k velkým nepříjemnostem.

Tehdy jsem poprvé pochopil, že snahou napravovat fyzické zdraví se soustřeďuji jen na tělo, že tak léčím jen jeden z uzlů soustavy člověka a zhoršuji tak stav těch ostatních. Vyléčil jsem člověka, ale neodstranil jsem důvod jeho neudu, a ten se přestěhoval do sféry osudu.

Uvědomil jsem si, že je třeba věnovat se léčbě organismu jako jednoho celku. To mí umožnilo nahlédnout skutečné příčiny, které celou soustavu reálně ovlivňují.

Následné testy ukázaly, že prapříčinou všech nepříjemností mé pacientky byl pocit matky v době těhotenství, že jí otec dítěte ukřivdil, což vyvolalo deformaci všech struktur pole, ovlivňujících zdraví a osud dcery.

Po několik let jsem se věnoval distanční léčbě a pracoval jsem rukama. Poprvé jsem si nedokonalost této metody uvědomil asi před pěti lety. Léčil jsem jedné rodině děti a při té příležitosti jsem si povšiml, v jak špatném stavu je i jejich babička. Nabídl jsem pomoc. Babička odmítla. Řekla, že kvůli záchvatům stenokardie k ní jezdí 5 až 6krát do týdne první pomoc, ale smířila se s tím a nevěří, že by mohlo nastat nějaké rapidní zlepšení. Její pole mi naznačilo, že srdce má naprosto zdravé. Provedl jsem tedy několik seancí a její stav se pokaždé zlepšil. Při třetí seanci jsem rukou zachytil deformaci pole v oblasti srdce. Několikrát jsem rukou pohnul, anomálie zmizely a pole se srovnalo. Po několika dnech se však záchvaty opakovaly.

V tomto okamžiku jsem pochopil, že ve hře je nějaký mechanismus, který neznám. Bylo třeba mu porozumět. Při analýze celkového stavu nemocné jsem pocítil, že je plně závislý na jedné zcela konkrétní události v jejím životě.

"Co se vám přihodilo před dvěma lety?" zeptal jsem se.

"Zemřela mi sestra."

"A co jste pocítila tehdy?"

"Byla taková zdravá jako řípa, a zemřela, a já, stará churavá osoba, žiju dál."

A byl jsem doma - příčinou její nemoci byl obrovský podvědomý stres, který provokoval neustálé záchvaty. Abych tento stres odstranil, musel jsem změnit její nazírání světa, její vztah k životu a smrti. Vysvětlil jsem jí, že smrt je jen přechod do jiné dimenze a že nemá smysl vnímat ji tak tragicky. Minulosti nesmíme litovat, protože lítostí nad minulem se člověk podvědomě snaží měnit a pohnout z místa něčím, čím už se pohnout nedá. To vyvolává obrovské nekontrolované plýtvání naší energií. Ve snaze zastavit únik energie, který by mohl vést k velmi vážným důsledkům, organismus tento únik na fyzické úrovni blokuje chorobou. Provedl jsem se ženou několik autogenních tréninků a záchvaty se víc neopakovaly.

Mocný stres, nesouhlas s něčím nebo lítost nad minulostí, znásobené emocemi, se ukládají v podvědomí a vedou k velmi vážným chorobám, protože vytvářejí značné deformace struktur

pole.

Při energetických korekcích může docházet k vyrovnání těchto struktur, ovšem zdaleka ne vždy se tak děje, a co víc - sama příčina nemoci se přitom neodstraní a v kterémkoli okamžiku se může projevit na docela jiném místě. Popsaný případ potvrdil, že bez spolehlivé a přesné diagnostické metody a chápání příčin nemocí je jakékoli léčení naslepo bez perspektivy. Když nejsem s to říct, jak léčím a čím léčím, je to jen tápání noční tmou.

Dalšímu zdokonalování své metody jsem se věnoval v Prvním lékařském ústavu, kde jsem léčil a zároveň se pokoušel vyřešit otázky ochrany léčitele před vlivem negativních polí. Pracoval jsem měsíc za měsícem, ale úspěchy byly zanedbatelné. Jednou jsem léčil ženu, která se zjevně stala obětí uřknutí; zaznamenal jsem strukturu onoho uřknutí v poli a pochopil jsem, že když ji dokážu odstranit, odstráním i uřknutí samo. Tehdy jsem ovšem ještě netušil, že jde o karmické struktury, a považoval jsem je jen za výsledek negativního vlivu jiné osoby, za vpád do biopole postiženého.

Všechny své svěřence, u nichž jsem zjistil podobné deformace, jsem léčil mechanickým odstraňováním těchto struktur, a jim se vždy ulevilo. Jenže pak přišli i pacienti, v jejichž případech deformace pole nemohla být důsledkem uřknutí.

Přišla ke mně kupříkladu žena s malým dítětem. Ihned jsem si povšiml, že jak v jejím poli, tak v poli dítěte jsou přítomny stejné deformace struktur a že jsou vyvolány nějakým konkrétním příběhem ze života té ženy. Deformace pole ženy byly prokazatelně o několik let starší než poruchy pole dítěte. V té době už jsem věděl, že takové deformace souvisejí s etickými poruchami a že vznikají tehdy, když se člověk na někoho urazí, nebo ho dokonce začne nenávidět. Tyto deformace jsem uměl odstranit magickými prostředky typu zaklínadel, pohledem nebo rukama. Vědomí toho, že jsem neměl co do činění s polem fyzického těla, ale s polem informačním, se dostavilo později, proto metoda léčby zůstávala tradičně bioenergetická: soustřeďoval jsem se, pohyboval rukama nad tělem pacienta - a deformace mizely.

Právě tehdy jsem se rozhodl vyzkoušet meze svých možností a stanovit pro sebe maximální možnou zátěž, a začal jsem denně přijímat 30 až 40 pacientů. Opravdu mě zajímalo, co jsem schopen vydržet. Pocity jsem měl neobyčejné a zvláštní. Asi po týdnu takovéto práce jsem začal být unavený, domů jsem přicházel na pokraji vyčerpání, ve tváři jsem byl celý zelený. Pak jsem si všiml, že se cosi děje i s mou vlastní vnitřní energetikou, a nemohl jsem se ubránit dojmu, že se mi "van" mozek. Sám sebe jsem sledoval jako badatel, ale jinak jsem dál pracoval s maximálním nasazením a pokus jsem nepřerušoval: zajímalo mě, jak si můj organismus v této situaci pomůže. Organismus se ovšem nezachoval právě nejlépe... Chvíli mi trvalo, než jsem se zorientoval.

Do mé ordinace přišla mladá žena. Během dvou seancí jsem ji zbavil obtíží a řekl jsem, aby se zastavila ještě jednou, víceméně jen pro kontrolu. Když přišla, zaznamenal jsem na ní velmi zvláštní změny: nápadně pobledla a projevy se alergické reakce a výkyvy v psychice. Ničemu jsme nerozuměl: požádal jsem ji o telefon, pokoušel se ji léčit na vzdálenost, prosil jsem její matku, aby mi podrobně popsala, co se s její dcerou děje. Byl to pro mě případ naprosto neobvyklý - poprvé za celou mou praxi se stav léčeného nezlepšoval, ale naopak zhoršoval, a to nápadně. V místech, nad nimiž jsem pohyboval rukou, naskočila dívce svědivá vyrážka. Když jsem si přečetl matčiny poznámky, s hrůzou jsem pochopil, co se to odehrává. Uvědomil jsem si, že to, co dělám, je vampyrismus. Připravoval jsem to děvče o energii. Tím, že jsem vlastní organismus přetížil, jsem v sobě vyvolal podvědomý vampyrismus a začal jsem o energii připravovat své pacienty. Jakoukoli léčbu bylo třeba neprodleně zastavit, protože teď by si můj organismus v kritické situaci počínal právě takto - vysával by chybějící energii z někoho jiného.

A protože pracuji i na vzdálenost, jsem schopen zbavovat energie kohokoli. Byla to situace, z níž jsem v první chvíli neviděl východiska.

Rozhodl jsem se s bioenergetikou skoncovat jednou provždy, protože jsem viděl, že další práce v tomto směru by byla zcela bez vyhlídek. Klasické zásady práce psychotronika jsem nijak neporušil, ale jakmile jsem vlastní organismus přetížil, během několika málo dní jsem zjistil, že metody přelévání energie a bezkontaktních masáží ztrácejí smysl, protože nepřinášejí ten způsob léčby, o jaký jsem po celý život usiloval. Jsem schopen léčit silou vůle na velkou vzdálenost, ovládám všechny způsoby bodové masáže, dobře znám způsoby léčení dýchacími technikami a dietami. Pochopil jsem ale, že všechny tyto způsoby přinášejí jen úlevu, nikoli skutečné uzdravení.

Morálně se mě snažila podpořit lékařka, s níž jsem tehdy spolupracoval; prosila mě, abych nečinil unáhlené závěry, abych si odpočinul a vše řádně promyslel. Právě v té době nás pozval lékař z venkovské nemocnice v obci Vozněsenje - abychom k němu přijeli na Velikonoce a prostě si odpočinuli. Přišlo mi to velmi vhod a napadlo mě, že když si odpočinu a vše řádně a v klidu promyslím, dokážu najít řešení. Podvědomě jsem doufal v nějaké znamení, zda mám ve své práci pokračovat a dokážu-li najít z této krize spásná vrátka.

Vyjeli jsme si na Oněžské jezero a objevili starý kostelík ze 16. století. Velikonoční sváteční den byl podivuhodný a počasí se měnilo s aprílovou rychlostí - sněžilo, pak se rozpršelo, potom svítilo sluníčko a najednou se přímo nad našimi hlavami rozklenula duha. Vykoupal jsem se v jezeře a cítil jsem se jako vyměněný. Vytušil jsem v sobě jistotu, že v práci je třeba pokračovat - ale musím najít takovou metodu, která mi umožní léčit lidi, aniž bych na ně působil energeticky. A pustil jsem se do hledání.

Pokusil jsem se karmické struktury, které jsem v lidech odhaloval, ovlivňovat přímo skrze jejich nositele. Když jsem zjistil příčiny, které deformace karmických struktur vyvolávaly, pacientovi jsem je nejdříve vysvětlil. Nadobro jsem se rozloučil s používáním psychotronických technik za pomoci rukou. Bylo to mučivé období, protože zpočátku jsem novou metodu ovládal špatně a výsledky byly mnohem slabší než při práci rukama. Několik měsíců jsem spotřeboval na zdokonalování metody a postupně jsem se dopracoval výsledků, jakých bych jen za pomoci rukou nikdy nedosáhl. Tehdy jsem pochopil, že budoucností je právě tato metoda, že v první řadě je třeba odhalovat příčiny karmických poruch, zkoumat je, prostudovat veškeré informace a sdělit je ostatním; protože vyléčit sice mohou stovky nemocných, kdežto příčiny nemoci a způsoby, jak jí uniknout, mohou vysvětlit milionům. Od této chvíle jsem se stal badatelem, výhradně badatelem.

Upírská epizoda mě utvrdila v přesvědčení, že vznik nemoci souvisí s porušováním zákonů etiky, proto i léčba se musí soustředit na osvětlování těchto poruch, na změnu vnitřního světa člověka.

Nemoc je jedním z mechanismů vývoje lidského ducha. Tato myšlenka je nám dávno známa, jen jsme ji na nějaký čas pozapomněli - vyložena byla již před mnoha staletími ve svatých knihách.

Nejdůležitější je pochopit své chyby, uvědomit si je a skrze pokání harmonicky splynout s vesmírem, s božským principem.

Při pohledu na karmické struktury člověka jsem schopen zvážit možnosti jakéhokoli léčebného vlivu. Vidím, jak se mění fyzikální struktura člověka i struktura jeho pole v okamžiku, kdy si uvědomuje dosah svých činů, protože tělo je na duchu závislé a zároveň ducha ovlivňuje. Proto léčení musí zasahovat jak ducha, tak tělo. V první řadě ale duši a ducha, protože ty jsou prvotní.

Odstraňování deformací struktur pole skrze vědomí a pokání přináší skvělé výsledky při obnově lidského zdraví na fyzické úrovni. A protože mezi počáteční deformací pole a nemocí na fyzické úrovni existuje jistý časový interval, metoda je pro potřeby včasné diagnostiky nenahraditelná. Každý léčebný proces byl pokusem proniknout k podstatě choroby, pokus porozumět tomu, co je to nemoc, kde se vzala a jakou hraje v životě člověka úlohu. Zkoumal jsem lidské pole rukama, virgulí i kyvadlem.

V roce 1986 jsem se seznámil s V. B. Poljakovem, který tehdy řídil laboratoř biodynamických měření. Jednou z předností Poljakovovy školy je, že pro účely lékařské diagnostiky využíval metody ponderomotorického písma a dosahoval vysokého stupně přesnosti jak v distanční, tak v kontaktní diagnostice fyzických polí objektu. V Poljakovově pracovní metodě jsem našel to, co pro mě bylo nejpodstatnější -- na prvním místě tu stála diagnostika, a teprve potom terapeutická akce.

Když jsem zvládl ponderomotorické písmo, nějaký čas jsem se přece jen ještě snažil zkoumat nemoc jako takovou, nikoli její příčiny, a důsledně jsem se pídil po informačních polích. Koncem roku 1990 jsem dospěl k závěru, že důvodem onemocnění je porucha struktur pole a že léčit je třeba nikoli nemocný orgán, ale právě pole. Filosofická učení mi potvrzovala, že základem jsou jemné struktury pole, které úzce souvisejí s naším duchem - v podvědomí jsem to vlastně odjakživa věděl. Viděl jsem deformace pole, ovlivňující fyzický stav člověka, viděl jsem informační struktury, vznikající při různých chorobách, a jejich ovlivňováním a korigováním jsem dosahoval změny nejen fyzického stavu, ale i dalších parametrů informačně energetické soustavy člověka.

Postupně se tak formovaly prvky systému, který pomáhá vyvíjet značný vliv a léčit nejen již existující, ale i příští nemoci, protože deformace struktur pole začíná zhruba 5 až 10 let před vypuknutím choroby na fyzické úrovni.

Když jsem se přesvědčil, že deformace pole se stávají důvodem zhoubných změn na fyzické úrovni, zakázal jsem si jakýkoli energetický vliv na pacienta. Má úloha spočívá v co nejpresnější diagnostice, v umění situaci řádně analyzovat a najít prapříčinu chorobného stavu. Nemoc, to je varovné červené světýlko, kontrolka, která signalizuje, že člověk kráčí "nesprávným směrem". Vždy jsme na ni pohlíželi jako na katastrofu, pokoušeli jsme se ji odstranit, ale nemoc je defakto upozorněním na naše chyby a pracuje pro naši spásu. Člověk, jehož trápí choroba, si musí uvědomit poklesky, jichž se dopustil, duchovně se zdokonalovat a hledat pro sebe nové cesty. To mě přimělo, abych začal zkoumat i parametry lidské duchovnosti.

Své metodě zkoumání karmy bych nejráději říkal "grafické jasnozření". Spíš než že bych viděl samotné události, vidím zákonitosti, které jsou porušeny, nazírám vše, co se odehrálo, v abstraktní podobě. S vědomím závislosti člověka na struktuře pole jsem analyzoval souvislosti mezi chováním, etickými principy a zdravím. Podle podoby deformací struktur jsem pak léčil především podrobným komentářem k důvodům zjištěných poruch. Využíval jsem klasické interpretace pojmu "karma" a konstatoval jsem, že v tomto či v některém z minulých životů dotyčný porušil její zákony, a proto je teď nemocen. Protože zkoumání předešlých lidských životů je velice složité, spokojoval jsem se s obezřetím života jediného, současného - a efekt byl lepší než při práci rukama. Pravda, i tady bylo třeba rozlišovat. Když mi přinesli třeba tříměsíční dítě, bylo samozřejmě nejjednodušší říct, že ten človíček v minulém životě hřešil a teď za to pyká. Jenže já jasně viděl, že deformace struktur pole dítěte odpovídá deformacím struktur matky, a hned se nabízel závěr, že struktury pole se dědí z rodičů na dítě. Odhalil jsem zkrátka nový mechanismus předávání dědičné informace. Když jsem napravil deformace pole matky, dítě se uzdravovalo doslova před očima. Pochopil jsem, nakolik je zdraví dítěte závislé

na chování matky, zejména několik let před porodem. Silná zášť během těhotenství se obvykle stává příčinou vážného úrazu dítěte nebo chorob orgánů uložených v hlavě - mohou se dostavit například poruchy sluchu či zraku. Matčin všudypřítomný pocit nějaké křivdy zase činí z dítěte velmi urážlivého člověka. Vlivům z otcovy strany jsem zpočátku velký význam nepřikládal, ale pak jsem pochopil, že za fyzický stav dítěte jsou odpovědní jak matka, tak otec ve stejné míře. Rodiče předávají svým dětem úplné informace o svém chování a chování svých předků; z těchto informací se pak formuje osud dítěte, jeho tělo, povaha i duchovní podstata.

Výzkumy, které konám, s každým novým faktem stále názorněji potvrzují jednotu okolního světa, živé a neživé přírody, vyšších a nižších organismů.

Je třeba říct, že tohle jsem tušil odjakživa, a všechno, co se odehrávalo kolem, často tuto jednotu potvrzovalo.

Dětství jsem strávil na březích Azovského moře. Pozoroval jsem, jak se na mělčinách hemžil rybí potěr, jak rybky v celých hejnech vyskakovaly z vody a konaly své tanečky, svíslé klouzající

jen na ocasních ploutvích. Takhle skotačit mohou jen děti rozumných bytostí, které ovšem neznáme

a jimž nerozumíme.

Když jsem jednou byl rybařit, naskytla se mi příležitost spatřit rybku sebevraha. Sotva jsem přišel na břeh, zahlédl jsem kousek od vody malou ryбку, která ztěžka pohybovala žábami. Chtěl

jsem ji opatrně vložit zpět do vody, ale ona najednou nadskočila, blýskla šupinami, ocitla se zpět v

proudu a zmizela v řece. Za několik minut však výskok na břeh zopakovala, a zase do vody. Překvapilo mě to a jal jsem se ji sledovat soustředěněji. Byla to stále táž ryбка, která se tímto zvláštním způsobem dovídala cosi o okolním světě.

Úporně skákala na břeh a zase zpět do řeky, riskovala tak vlastní život, protože se mohlo stát, že

jí dojdou síly a ona se nedokáže vrátit do rodného živlu, nebo se mohla zmylit a odskočit na opačnou stranu, ale ona pokračovala a nezmýlila se ani jednou.

Kdo z nás se alespoň jednou v životě nesetkal se zvířecí laskavostí a ohleduplností? Když jsem pracoval jako turistický průvodce na kavkazském jezeře Rica, jednou jsem na pěšině spatřil zmijí

potlučenou kameny. Bylo mjí líto, tak jsem ji uložil do igelitového sáčku a chtěl ji pustit někde v lese, co nejdál od lidí. Zmije byla poměrně malá, s bělavou kůží a já si neznámo proč řekl, že nebude jedovatá. Ochable ležela v sáčku, nevyvíjela žádnou aktivitu, já si na ni začal zvykat a úplně jsem zapomněl, že by mohla být nebezpečná - klidně jsem se dotýkal její hlavy. Dlouho se

chovala nezúčastněně, ale pak najednou lehce a mrštně hlavičku otočila a pytlík prokousla.

Pochopil jsem, že je to varování, odnesl jsem ji stranou od pěšiny a vypustil do trávy. Zmije se začala pomalu pohybovat, zajíždět pod kameny a já ji škádlivě chytal za ocas. Trpělivě se ohlížela a

čekala, až jí pustím. Držel jsem ji ale pevně - a ona se zničehonic bleskurychle otočila a její tlamička se ocitla těsně vedle mé ruky. Hleděla na mě, nepokoušela se mě kousnout, ale v tom pohledu bylo varování.

Jaký byl však můj údiv, když na školení o několik dnů později nám ukázali fotografii mé známé zmije a já zjistil, že to byla smrtelně jedovatá zmije Koznakovova, typická obyvatelka Kavkazu.

Jeden z prvních případů, kdy jsem dokázal změnit nejen fyzický, ale i psychický stav člověka, byl tento: dívka se bezhlavě zamilovala do mladého muže, jenže nemohli být spolu a rozešli se.

Ji
ta rozluka ještě několik let po rozchodu trápila - už to vlastně nebyla láska, jen cosi nepochopitelného, velmi trýznivého. Chápala, že na něm nesmí tolik lpět, ale ta závislost tu byla a
ničila ji. Vypadalo to spíš na prokletí než na citový vztah. Dívka se seznamovala s jinými mladíky
v naději, že ji někdo z nich zaujme. Jenže nic takového se nestalo... Pokusil jsem se proanalyzovat,
zda je to její vina.

Testy ukázaly, že nikoli. Ptáte se, kdo byl vinen? Příbuzná, babička té dívky.

K mému velkému překvapení dívka okamžitě věděla, o čem je řeč. Její babička v mládí velice milovala jednoho muže, ale z rozumu se nakonec vdala za jiného. Babička zabila lásku v sobě i
v

milovaném muži, a její vnučka teď měla babiččin hřích zaplatit vlastním trápením. Když jsem si
s

babičkou promluvil a podařilo se mi dosáhnout toho, aby si uvědomila, že zkázou vlastní lásky porušila vyšší zákony, dívka se svého trápení zbavila. Pochopil jsem, že touto metodou lze
nejen

léčit, ale pomáhat i duším lidí, jejich osudům.

Ten, kdo se alespoň trochu vyzná v esoterické literatuře nebo východní filosofii, určitě již zaslechl zmínku o 108 zákonech, jimiž se řídí vesmír. Nejednou jsem se je v literatuře pokoušel najít, ale želbohu jsem je zatím nikde neobjevil všechny - možná, že nám zatím není dáno znát je
opravdu všechny...

Moje zkušenosti z bioenergetické terapie hovoří o tom, že v záplavě poklesků, jichž se lidé v neokřídlené přizemnosti

všedního dne dopouštějí, je jeden, který je vždy tím nejtěžším - usmrcení lásky v těch nejrozmanitějších podobách. Všechny ostatní poruchy jsou odvozené a jsou důsledkem absence

lásky člověka k Bohu, vesmíru, k příbuzným, k dětem, k přírodě, k lidem...

Další případ ve mně upevnil jistotu, že karmická diagnostika umožňuje léčit i lidské duše.

Obrátila se na mě žena, která čas od času trpěla velmi zvláštními záchvaty - v jistých okamžicích v

ní propukala téměř nepotlačitelná touha vyskočit z okna, spáchat sebevraždu, nutkavé přání zemřít.

"Přivažte mě k postelí, držte mě!" prosila příbuzné. Záchvaty sílily a přicházely stále častěji.

Žena

se bála, že to už dlouho nevydrží a že by vše mohlo skončit velmi tragicky. Mé výzkumy ukázaly,

že porušení zákonů se dopustila její matka. Tu nesmírně miloval muž, k němuž se chovala víc než

přezíravě, ba co víc, vědomí jeho naprosté závislosti na ní jí přinášelo uspokojení. Matka v tom člověku zabíjela život a lásku, její slova, myšlenky a činy vytvořily program lásko-vraždy, který

se
vrátil, jenže až k dceři.
Návrat negativních programů probíhá někdy pomalu a ne vždy k autorovi, ale často na jeho děti a na další příbuzné. Po rozmluvě dcery s matkou a poté, co si matka svou vinu uvědomila, záchvaty
ustaly. Pochopil jsem, nakolik míra mravnosti našich rodičů, bratrů, sester a dalších příbuzných souvisí s naším zdravím, s naší psychikou a s osobním osudem vůbec.
Každý nový případ mě přiváděl k odhalování nových prvků celé soustavy, které dnes říkám "soustava autoregulace pole".
Soustava autoregulace pole je jakousi zpětnou vazbou mezi námi a vesmírem. Její podstata spočívá v tom, že jakýkoli lidský čin, ať špatný nebo dobrý, se skrze jednotu informačně energetického pole vesmíru vrací zpátky k tomu, kdo se ho dopustil, či do jeho blízkosti. Neustále slyšíme, že dobré skutky jsou odměněny, kdežto zlé že se trestají, ale ve světě, který nás obklopuje, neznámo proč nepřibývá skutků dobrých a už vůbec neubývá zlých. Za jedno z nejlepších vysvětlení tohoto stavu považuji výrok svatého Augustina, že Bůh vždy trestá zlo, ale protože tento proces probíhá pomalu, člověk před trestem stihne spáchat plno dalších hříchů.
Tento názor totiž plně odpovídá principu mechanismu sdělování informací za pomoci struktur pole. Pro mechanismus autoregulace pole neexistuje jednotlivý konkrétní člověk, ale negativní proces, který je třeba zastavit - mechanismus blokace tohoto procesu se spouští automaticky. Dřív mechanismus trestu působil po několik generací a začínal se projevovat nemocemi a tragédiemi vnuků a pravníků viníkových nebo v jeho dalších životech. Dnes rychlost těchto procesů vzrostla natolik, že člověk stihne zaplatit za své prohřešky ještě v tomto životě - jak vlastním zdravím, tak zdravím svých dětí.
Splácení svých vin zdravím vlastních dětí vypadá z pohledu člověka nesmyslně, ale na úrovni pole neexistují lidé, nýbrž myšlenky, každý člověk se stává jen sumou jistých programů a mechanismus blokace jednoduše pracuje proti idejím a programům pro svět nebezpečným. Dítě všechny programy rodičů posiluje a zintenzivňuje, proto také vždy platí víc a hůř - i když v posledních pěti letech prudce vzrostla i osobní postižitelnost každého jednotlivého člověka.
Příčiny
tohoto jevu jsem zatím nedokázal pochopit.
Děti jsou jakýmsi zvětšovacím sklem nedostatků světa dospělých. Leckdo si jistě povšiml, že dítě se v přítomnosti svých rodičů chová podstatně nevázaněji než před cizími lidmi, kdy je naopak klidné a poslušné. Ve většině případů jde o vliv karmického mechanismu. Při styku dítěte s rodiči dochází k posílení a aktivaci jak kladných, tak záporných programů, které rodiče předali jeho poli.
V poslední době jsem zjistil, že nejen děti dědí rodičovskou karmu, ale že také rodiče jsou na úrovni pole postihováni za chování a činy svých dětí. Dnes mají myšlenky, slova a chování dítěte vliv na stav pole, a tedy i na ducha, osud a zdraví rodičů již od osmi a půl roku věku dítěte. Před dvěma tisíci lety tento proces začínal až ve 13. až 14. roce dítěte.

Když jsem se začal zabývat studiem a očistou karmy, přestal jsem být nemocný, ale zrodil se

jiný problém.

Prudce se posílila energetika a mohutnost mého vlivu na okolí, začalo pro mě být neuvěřitelně obtížné udržet se v rovnováze, protože sebemenší pocit křivdy by automaticky znamenal poškození

zdraví a osudu toho člověka, na kterého bych se rozzlobil.

Doufal jsem, že jakmile tenhle problém vyřeším, bude po starostech. Pracoval jsem na sobě tak dlouho, až jsem se zbavil všech pocitů zášti, nenávisti a vůbec negativních emocí, ale objevil se další, ještě horší problém. Teď jsem musel neustále kontrolovat veškeré své okolí, protože jakákoli

zanedbatelná rozmrzelost na mě mohla znamenat fyzické nebezpečí pro toho, kdo se na mě rozzlobil.

To mě přivedlo až k pochopení jedné z příčin tragédie naší země. Člověk s čistou nebo uzavřenou karmou je těsně propojen s božským principem, proto se agrese na jeho adresu obrací

proti vesmíru.

Když člověk útočí osobně, platí za tento útok sám, ale je-li představitelem společnosti, platí za jeho útok společnost.

Proto se likvidace duchovenstva, řeholnických řádů a boření chrámů a klášterů, k nimž došlo na Leninův příkaz, rovnala útoku na vesmír. Po něčem takovém musel nevyhnutelně následovat výbuch vražd a násilí. Společnost zaplatila za porušení nejvyšších mravních zákonů miliony životů.

Ohlas na chyby společnosti vězí v každém z nás, všechny hříchy a neštěstí společnosti se uchovávají v lidském podvědomí, v jeho karmě.

Ještě jsme nestihli zapomenout píseň "Poslední bitva vzplála, dejme se na pochod"... Tak tedy - energeticky tato píseň obsahuje obludně mocný program boření budoucností i kosmu.

Často se na mě lidé obracejí s prosbou, abych vyléčil bezděčné pomočování jejich dětí.

Vysvětluji, že je to jen vrcholek ledovce. Pomočování je zpravidla důsledkem toho, že matka dítěte

v sobě potlačovala lásku a náchylnost k nějakému muži. Pokud to bylo dostatečně intenzivní a trvalo to dlouho, v ženě případně se deformuje struktura pole v oblasti první čakry. Dítě se v takovém případě může dočkat nejen pomočování, ale i problémů a poruch v osobním životě, srdečních chorob a potíží souvisejících s hlavou. Pomočování může být i důsledkem umělého přerušování těhotenství, protože v takovémto případě žena také zabíjí lásku. Maminky, které to netuší,

se často obracejí na psychoterapeuta nebo hypnotizéra, ten dítě zbaví konkrétních potíží, jenže program ničení života a lásky zůstává, a protože soustava blokáce nesprávného chování je odjištěna, dá se předpokládat, že ve svém životě bude dítě program zkázy lásky realizovat ještě velkoryseji než jeho matka.

Jedna žena se mnohokrát obracela na lékaře s neustálými nářky, jak špatně se cítí, ale žádné vyšetření nepřineslo výsledek - podle názoru lékařů nebyl důvod. Pomoc nepřinesly ani časté výpravy k babkám-zaříkávačkám - velmi silné uřknutí sice zaznamenaly, ale odstranit ho nedokázaly a po kontaktu s touto ženou často samy onemocněly. Prozkoumal jsem důvody a přišel

jsem na to, že je to vlastně takové "uřknutí naruby", které se lidovými zaklinadly zapudit nedá. "Řekl bych, že jste kolegyni v práci usilovně přála něco špatného", vysvětluji té ženě, "a to je ten

pravý důvod vašeho stavu. Váš program přání zla jinému se vrátil a silně deformoval vaše pole.

Jak

se cítí vaše kolegyně?"

"Je na neschopence, ale s dítětem, to je nemocné," odpověděla poctivě.

Prozkoumal jsem tedy pole kolegyně i dítěte a v obou jsem zaznamenal program přání zla. To byl důvod nemoci dítěte, protože dětský organismus je méně odolný než dospělý.

"Zavinila jste nemoc dítěte. Máte také děti?"

"Ano, syna."

Prozkoumal jsem tedy pole syna, našel v něm rovněž značnou deformaci a stejný program přání

zla.

Je to typický příklad toho, jak - aniž bychom věděli, co činíme - rozvracíme sebe, své děti i další lidi, s nimiž dnes a denně přicházíme do styku.

Kdysi, když jsem karmickým strukturám teprve začínal přicházet na kloub, se na mě obrátila žena, která si stěžovala, že se špatně cítí a že jí vytrvale bolí hlava.

"Před pěti dny jste přála zlo svému muži - a velmi silně."

"Vyloučeno, mám svého muže moc ráda a přát mu něco zlého prostě neumím."

"Přála jste mu zlo," trvám na svém. "Je tu velmi silné, mohutné přání zla, před pěti dny večer."

"Ale jak mu můžu přát zlo, když se po práci dvě hodiny zdržel a já si o něj naopak dělala velkou starost?"

A já pochopil.

"Co jste cítila?"

"Ale - do hlavy mi pořád lezly nějaké hlouposti."

"Už tomu rozumíte? Když si myslíte, že by se mohlo stát něco špatného, přitahujete neštěstí. A čím reálněji si ty pohromy představujete, tím větší přinášíte škodu."

Dnes, kdy je úroveň bioenergetických projevů tak vysoká, je velice důležitá disciplína našeho vědomí. Jedním ze základních zákonů kosmu je nečinít jinému zlo ani v myšlenkách. V naší době

to ovšem nemůže být jen abstraktní princip, musíme tuto zásadu povýšit na způsob vlastní existence. Průzkumy, které každodenně za pomoci senzibilní diagnostiky provádím, vypovídají o

tom, že dodržování etických norem je bezpodmínečným předpokladem, jedinou možností přežívání

a zároveň tou nejlepší osobní ochranou. Rozhlížíme se a hledáme nebezpečí kolem, jenže největší

nebezpečí je uzavřeno v našem nitru a účinkuje neznatelně. Kořenem onoho nebezpečí je nepochopení procesů, které kolem nás probíhají, v nesprávném chování, které nepozorovaně vede

až k vnitřnímu rozpadu člověka. Katastrofy a hrůzy, s nimiž se neustále potýkáme, jsou důsledkem

naší duchovní nedokonalosti. Úsilí zaměřené na boj se stíny, s důsledky, nemůže odstranit hlavní

příčinu - duchovní rozpad, k němuž dnes dochází a s nímž naše současná neštěstí jen málokdo spojuje.

Následující případ otevřel v mých výzkumech novou, zatím neznámou stránku. Zavolala mi

jedna žena a uvedla, že ji pronásledují problémy, související s čímsi podivným, s jakýmisi nepochopitelnými jevy. Každý, kdo se pokusil jí pomoci, se sám dočkal nepříjemností, neštěstí nebo onemocněl. Žena měla známého, který se věnoval bioenergetice a začal s ní pracovat. Pociťovala neustálý, dosti značný tlak na psychiku. Obrátila se i na babku-jasnovidku, ale taji jen prohlédla a řekla: "Já ti, děvenko, sotva pomůžu." Na jediný den ji potíží zbavila, ale pak všechno propuklo znovu. V této fázi jsem k léčbě přistoupil já. Zlepšení celkového stavu se dostavilo poměrně rychle, vedlejší vlivy na ženu přestaly působit, ale já sám si najednou uvědomil, že onemocnělo nápadně mnoho mých vlastních příbuzných, přičemž symptomy choroby byly tytéž: celková slabost a bolestí v kloubech. Začal jsem se pít po příčinách a zjistil jsem, že viníkem je člověk, který přinášel potíže i mé pacientce. Protože se bioenergetice věnuji už poměrně dlouho, když přišel útok na mé příbuzné i na mě osobně, bylo tu najednou přání užít postupů, jimž říkáme magické, a zastavit útočníka tímto způsobem. Ocitl jsem se před problémem volby, jakou cestou se vydat. Nebylo pro mě jednoduché odmítnout násilné metody, tím spíš, že mnohaletá praxe v oblasti bioenergetiky a studium esoterické literatury mi poskytovaly velký výběr možných kroků tohoto druhu. Pokusil jsem se však najít způsob, jak neudeřit, způsob, který by tomu člověku neublížil, ale naopak pomohl.

Když jste vystavení energetickému ataku, důvodem může být osobní vina nebo vina vašich předků. Když však odpovíme energetickým úderem, vznikne řetězová reakce, protože úder je hrubým porušením zákona, po němž následuje další trest.

Lze člověka zachránit? Senzibilní testování ukázalo, že člověk, který působil na ženu, navíc nebyl nositelem své viny. Hlavní příčina toho, co se s ní dělo, spočívala v její karmě. Babička té ženy v mládí milovala jednoho muže, ale nechtěla s ním mít dítě a nechala si ho vzít. Vražda lásky a dítěte vedla k tomu, že její dcera, vnučka a další potomci museli pykat za ni. Přičemž pykat v těch nejroztodivnějších podobách - nemocemi těla, znetvořeným osudem, porušenou psychikou. Tím, že jsem se dobrovolně vzdal odvetného energetického úderu, jsem zvítězil sám nad sebou, protože i v této komplikované situaci, kdy jsem měl sto chutí rázně reagovat, jsem po ničem takovém nesáhl a dokázal se opanovat. Bylo to vítězství, po němž jsem jednou provždy pochopil, že již nikdy nebudu mít právo jednat podle zásady "oko za oko, zub za zub". Když jsem principy systému autoregulace pole prostudoval později, pochopil jsem, k čemu může vést využití zdánlivě legitimních metod násilí na úrovni pole.

Občanské zákony se zákony kosmu v mnoha ohledech nekorrespondují. Když mě někdo udeří pěstí a já mu ránu právem oplátím, ještě to neznamena, že lze totéž učinit energeticky. To jsou

dvě

zcela odlišné úrovně. Při odvetném úderu pěstí utrpí jen jeden člověk - útočník. Případná energetická odvěta by postihla celý rod, protože na úrovni poleje člověk propojen se všemi svými

příbuznými a dětmi. A odpovědí je zpětný trest pro agresora a jeho rod.

Musel jsem si zvyknout na představu, že zvýšení mohutnosti našeho energetického vlivu od nás vyžaduje zvýšenou pozornost vůči vlastním činům, emocím a myšlenkám: v této situaci již nesmíte

říct ani jednu kategorickou frázi bez rozmyslu, protože už to je energetická akce. Pochopil jsem, proč Bible mluví o pokoře a smíření - na mysli má především zkrocení vlastních energetických možností.

Ale proč tedy mágové a čarodějové mohou využívat různých forem vlivu, ty vyloženě násilné nevyjímaje? Když jsem o tom přemýšlel, dospěl jsem k názoru, že tihle lidé nikdy nevidí celek, ale

jen jeho úzkou výseč, takže léčí nejnižší vrstvy pole a těla. Tím však jen přesouvají anomálii z části

na celek, čímž ovšem nemoc vlastně jen odloží. Na rozdíl od svatých, kteří se svou mimořádně vysokou etikou povznášeli k nahlížení skutečných příčin a souvislostí zákonů života a viděli celek,

mágové a čarodějové pracují v jakémsi výklenku vyhrazeném právě jen pro ně a pro jejich omezenou "specializací".

Hlavní však je, že magii se vždy musejí věnovat lidé s dobrými schopnostmi a dostatečně čistou karmou, protože deformace, k níž dochází při využívání magických metod, se hromadí a jejich vlivu budou vystaveni potomci těch, na nichž byly uplatněny magické praktiky.

Testoval jsem jediný úkon tohoto druhu - co se děje, když čaroděj nebo psychotronik odebírá z nemocného negativní energii. Metod se pro tento účel využívá velice mnoho: energie se někam přenáší - do vody, do rostlin, do voskových figurek, na domácí zvířata, na rotu urostlých zdravých

vojáků, do zemského středu, do kosmu - nebo se nejrůznějšími způsoby spaluje. Na úrovni pole tato energie s nábojem agresivity vstupuje do pole, do něhož byla přesunuta, deformuje ho a automaticky se vrací do pole "léčitele" a jeho nejbližších.

Proto jakákoli léčebná metoda, která nevychází z duchovního rozvoje člověka, vede k jeho degradaci. Odstranění jistých symptomů ještě neznamená, že léčba byla úspěšná.

Nedávno se na mě obrátila jedna žena:

"Před třemi měsíci jste léčil jedné mojí známé nádor a on se opravdu ztratil. Neuměla jsem si představit, že prostá prosba o odpuštění může něco takového vyléčit!"

"Pro mě na tom není nic překvapivého," odpověděl jsem jí. "Metodu neustále zdokonaluji a dnes

už se nezlepšují jen funkce jednotlivých orgánů mých pacientů, ale často mizí i organické disproporce.

Na čem je vlastně závislý výsledek mé léčby? Především na správném pochopení a vnitřním zvládnutí příčin nemoci, na mém duchovním a fyzickém stavu v okamžiku terapeutického vlivu, na

stavu karmy nemocného a stupni vědomí vin, jichž se dopustil.

Když jsem s léčitelkou praxí začínal, žil jsem jako ostatní: jedl jsem maso, pil vodku, často jsem se vztekal - a přitom jsem lidi léčil bezkontaktními masážemi. Když jsem viděl výsledky

takto

konané práce, velmi podstatně jsem změnil jak své chování, tak životní styl. Den před ordinací téměř nejím a o návštěvním dnu se jídla nedotknu vůbec.

Ve své vášni pro diagnostiku a vypracovávání nových metod někdy zapomínám na možná nebezpečí. Jenže při práci na jemných úrovních pole je nepřetržitá opatrnost zcela nezbytná. Před časem mě jeden známý poprosil, abych vyslechl jeho přítelkyni. Měl jsem asi čtyřicet minut volného času, a tak jsem souhlasil. Vstoupila krásná, elegantní a velmi sebejistá žena, posadila se a zvědavě si mě začala prohlížet. Problémů měla nepočítaně. Příčinou počínajících nemocí byl nezvladatelný egoismus a přílišné bažení po hmotných statcích. Léčit takové lidi je nesmírně těžké, protože se přede mnou sami uzavírají do nevíry a skepse. Snažím se vysvětlit příčiny potíží, ale ta žena mění naše setkání v diskusi. Já ji však v každém případě musím přesvědčit, a takovéto těžké případy mi pomáhají nalézat nové argumenty a způsoby vysvětlení příčin lidských neduhů.

"Když živá buňka vstřebává vše ve svém okolí sama," vysvětluji té ženě, "nějaký čas je jí dobře. Ale pak její jednání ničí organismus a s ním hyne i naše buňka. Do jisté úrovně je egoismus součástí normy, ale člověk, který přemýšlí jen o sobě, se pokouší zabít Boha a vesmír. To přirozeně

dlouho trvat nemůže. Program zničení vesmíru od něj musí být dříve či později oddělen hrází nemocí, úrazů a jiných pohrom."

"Takže vy mi navrhuje, abych uvěřila v Boha?"

"Víra v Boha je vaší soukromou záležitostí. Já jen popisuji důvody vaší choroby. V Boha věřit nemusíte, ale jste povinna milovat vesmír a jeho duši. Egoismus a bezuzdné bažení po materiálních

požitcích zabíjejí náš hlavní cit - lásku. Vy ve svém poli nosíte program zničení vesmíru a nejsmutnější na tom všem je, že ho nehodláte zastavit."

Přichází další slovní souboj. Nemám dost argumentů, abych tu ženu přesvědčil, pouštím se však

do toho, čemu říkáme očišťování karmy. Pole se vyčistilo, ale ve mně není ani stín uspokojení, naopak vzniká takový nepříjemný pocit.

Žena to všechno vnímá jen jako kratochvíli:

"Tak vy říkáte, že člověk se nemá zabývat jen materiálními problémy... Ale co si počít, když nás k tomu život nutí?"

"Měl jsem plno možností vydělat si spousty peněz, ale musel bych tomu obětovat své výzkumy. Dnes je mi čtyřicet let, žiju se čtyřčlennou rodinou na čtrnácti čtverečních metrech ve společném

bytě... Zato jsem si uchoval možnost vám pomoci. A nejen vám, ale i sobě. Když stojí hmotný prospěch výš než duchovní potřeby, je to okamžitý požitek, za nějž platíme duchovní smrtí.

Představte si, že sedíte v restauraci, všechno kolem hoří, ale vy klidně dojídáte svůj oblíbený pokrm."

Pro leckoho je dnes opravdu to, co leží na talíři, důležitější než to, co se odehrává kolem nás.

"To chcete říct, že takhle léčíte všechny?"

"Ano, především snahou naučit chápat. A musím vám říct, že ač se to zdá snadné, je to velice nebezpečné počínání."

"Pro vás, nebo pro mě?" "Především pro mě."

"Jak tomu mám rozumět?"

"Podívejte se. Program zničení vesmíru vykazoval ve vašem případě hodnotu 550 jednotek, nemoc 350. Ted' se nemoc dostala na nulu, ale program ničení vesmíru je na 350. To znamená, že

jsem vyléčil vaše tělo, a ne ducha, čímž jsem porušil svou hlavní zásadu - léčit skrze schopnost naučit chápat."

Vykresluji svůj vlastní stav před setkáním s touto ženou a po něm. Na úrovni pole mi úplně zčernala jedna plíce, játra a spodní část břicha.

"Jsem nucen platit za to, že jsem nedokázal vysvětlit vám příčinu vaší nemoci."

"A co ted' uděláte?"

"Vynasnažím se najít způsob, jak vás přesvědčit. Když najdu důvod, proč jsem vás nepřesvědčil,

uzdravím se, když ne, budu pykat."

A v tomto okamžiku si uvědomuji chybu, jíž jsem se v debatě s tou ženou dopustil.

"Měl jsem vám poskytnout úplné informace o vašem zdravotním stavu, ale bylo mi vás líto. Říkal jsem vám, že pokud nebude obnovena harmonie, mohly by se objevit jiné choroby?"

"Ano."

"A víte, že vám začíná rakovina dělohy?"

"Cítila jsem to odjakživa a už jsem se s tím smířila. Jsem připravena klidně zemřít."

"Vaše hrdinská smrt ale nic nezrnění. Program rozpadu vesmíru přenecháte ve svých dětech.

Vy

byste neměla přemýšlet o důstojné smrti, ale o záchraně ducha vašich dětí."

Nějakou dobu oba mlčíme a já vidím, že deformované karmické struktury ženy se přece jen vyrovnaly. Její aura - až doposud téměř překrytá velkou černou skvrnou. - se začala vyplňovat jasným mihotavým světlem.

Ted' byl program zkázy vesmíru na nule a nemoc taky na nule. A mé plíce i játra byly rovněž čisté.

Ženě nic neříkám, ale vidím, že rakovinový nález z jejího pole vymizel. Musí vědět, že láskou k vesmíru a Bohu a odmítnutím odporu vůči okolnímu světu sama sebe zachraňuje před jakoukoli těžkou chorobou.

Do mé ordinace přišla jedna žena a se slzami v očích mi vyprávěla tento příběh:

"Rozvedla jsem se s manželem... Žili jsme velmi nedobře, cítila jsem, že má na mě jakýsi negativní vliv, poznamenávalo to mou psychiku. Přestože mám tři děti, po rozvodu se mi zejména

po psychické stránce žilo mnohem snáz, dokonce jsem si začala zpívat. Půl roku jsme se vůbec neviděli, ale přednedávnem se zase objevil. Hned jsem se začala cítit hůř, dcera je hysterická, syn

se začal pomočovat a druhé dcerce se taky nevede dobře. Může to nějak souviset s jeho příchodem?"

V tomhle případě nebylo ani třeba nic testovat a vyšetřovat.

"Na tom, že se celá vaše rodina najednou cítí tak špatně, není nic překvapivého. Váš manžel je vampýr a připravuje děti o energii, boří jejich osud, zdraví, má neblahý vliv na jejich povahy a své

negativní programy vtěluje do struktur pole vašich dětí. Takový mohutný odběr energie vlastních

dětí svědčí o tom, že jeho karma je velmi negativní. Soudě podle energetiky se téměř zcela

oddělil

od vesmíru, od lásky, je v něm velká vnitřní agrese, egoismus, rozklad duše - proto musí být vampýr. Je to klasický příklad. Vampyrismus přichází jak z otcovy, tak z matčiny strany vašeho muže. To, co se stalo dětem, se dá napravit velmi rychle, ale bude lepší, když se v budoucnu s otcem již nikdy nesetkají."

Má analýza ukazuje, že vampyrismus je velmi těžká nemoc, protože rozkládá duši napadeného člověka a přenáší se i na potomky. Její následky se neprojevují hned, někdy rozpad pokračuje i po několik generací.

Základem vampyristu je nesprávné nazírání světa. Jedna mladá dívka se mě zeptala, zda si z energetického hlediska počíná správně, když si představuje bleděmodrý plamen, který do ní vstupuje. Prosím ji, aby mi to předvedla, a sleduji její karmické struktury v akci. Je mi jasné, že jde

o porušení zákonů. Jakýkoli úmyslný zábor energie - z přírody, z vesmíru, ze slunce - je neklamným důkazem, že člověk nemá dostatek vlastních sil a že ji musí odněkud doplňovat. A to je

základní předpoklad vampyristu. Hlavní chybou tohoto zaměření je, že člověk energii s duchovností nespojuje, ale naopak je rozděluje. Když zakoušíme lásku k vesmíru, získáváme zároveň obrovské množství energie. Je třeba orientovat se na nejvyšší úroveň energetiky - na duchovnost, ušlechtilost, lásku: abychom dostávali dost energie, musíme žít těmito pojmy.

Jakmile

o energii začneme uvažovat abstraktně a oddělujeme tento pojem od fenoménů jako duchovnost a

etika, odsuzujeme tím vlastní duchovní struktury k živoření a naplňujeme energií jen naše fyzické

tělo. Člověk musí vědět, že energie, již získává skrze nejvyšší city, léčí jeho tělo, osud i duši. Mechanický přístup a výlučná orientace na hrubou energii vedou k tomu, že dochází k deformaci

jemných duchovních struktur a že spotřební přístup v jakékoli formě vede k degradaci.

Vzpomínám si na ještě jeden případ. Jeden mladý člověk se naučil získávat energii z kosmu, praktikoval to několikrát denně a nakonec začal vysávat i svého učitele. Výsledek byl smutný - došlo k deformaci jeho vlastních duchovních struktur. Napadlo mě udělat si malý test - jaký asi mělo vliv stejné duchovní cvičení na člověka před 2000 lety. Test hovořil o velmi vysokých parametrech. Což znamená, že dřív tato technika fungovala skvěle, ale stejně jako nelze dvakrát

vstoupit do stejné řeky, nemůžeme donekonečna opakovat staré techniky. Často zapomínáme, že se

změnil nejen člověk, ale i okolní svět. Fyzické metody zdokonalování jsou dnes neúčinné, je třeba

orientovat se výhradně na duchovní obrodu. Čas je kategorie nelineární, a jestliže se natolik změnila dynamika všech procesů, znamená to, že se musí změnit i energetická struktura světa, v

němž žijeme. Jenže my se většinou chováme tak, jako by se v tom světě nic nedělo a pokoušíme se

vycházet ze starých znalostí a starých metodik.

Čím hlouběji jsem pronikal do možností testovací metody, tím zřetelněji jsem si uvědomoval její komplikovanost. Zjistil jsem, že dát dohromady skupinu lidí a naučit jí pracovat nepůjde tak hladce, jak se mi zdálo na počátku. Tato metoda je natolik provázána s potřebou mravnosti, etiky a

duchovnosti a nakládá na bedra člověka takové nároky a taková omezení, že jen málokdo je s to

tyto požadavky unést.

Pokud v době při kontaktu s karmickými strukturami člověka odhalím poruchy podobné těm, které se u pacienta chystám odstranit, musím je nejdřív vymýtit sám u sebe. Proto před každou terapií nejdřív kontroluji, mám-li právo léčit, a pokud ne, nejdřív modlitbou vyčistím a uzavřu svou

vlastní karmu. Po několika měsících léčení musím nezbytně provádět hlubokou očistu spojenou s

půstem. Ale ani to by nestačilo. Ukazuje se, že pokud chce léčitel efektivně léčit a nepřinášet škodu

ani sobě, ani pacientům, musí vždy pracovat se zablokovanou karmou, což nikdo z početné armády

současných léčitelů neumí. Psychotronickým diplomem karmu neuzavřete, je třeba neustále očišťovat a upevňovat vlastního ducha, odpojit se od všeho, co člověka "uzemňuje". To potřebuje

nejen každý léčitel, ale úplně každý člověk na světě - obzvlášť v poslední době.

Ráno byla u mě v ordinaci jedna žena a hned příští den se jí přitížilo - zvedal se jí žaludek a bolela jí hlava.

"Nezlobila jste se včera večer na manžela - tak kolem sedmé?"

"Máte pravdu. On včera havaroval s naším autem. Zachovala jsem se celkem klidně, ale večer jsem mu to všechno řekla."

Při karmické diagnostice a léčbě dochází k mimořádně silnému vlivu. Dokud se pole za určitý čas nestabilizuje a nenastane stav rovnováhy, léčený se kategoricky musí vystříhat jakýchkoli záporných emocí. V okamžiku kontaktu s božstvím se obnovuje harmonie struktur pole a jakákoli

negativní emoce přináší značné disproporce. Oslovení Boha - to není kousek sladkého koláče, který

nám vždy a za každých okolností musí přinášet libost, nýbrž velice složitý a odpovědný, především

však nezbytný proces.

Rád bych vyprávěl jeden zajímavý příběh, který má k současné situaci ve světě zcela bezprostřední vztah.

"Vždy ve mně žilo silné puzení k božskému principu, a jakmile jsem se od této své zásady vzdaloval, vždy nastávaly velké nepříjemnosti: dvakrát jsem dokonce div nezemřel," slyším líčení

jednoho svého pacienta. "Souvislost mezi opouštěním božského principu a trestem byla natolik zjevná, že pouhou shodou okolností se to nikterak vysvětlit nedalo. Chápal jsem, že to mě trestá

Bůh."

"Máš pravdu, ale mohu ti poskytnout podrobnější vysvětlení systému těchto trestů a důvodů tvých nepříjemnosti," navrhuji svému společníkovi a pokračuji:

"Kdosi řekl, že hodiny vynalezl člověk, ale to ještě neznamena, že sám sedí v každém hodinovém stroji. Vesmír stvořil Bůh a sám ho také kontroluje, ale to ještě neznamena, že každý trest na nás sesílá právě on. Existuje skvělý mechanismus autoregulace pole. To, co lidé tak často

řadí do kategorie mystiky, lze ve skutečnosti vždy analyzovat.

Ty sám jsi byl třetím a neplánovaným dítětem v rodině, proto do tebe tvoji rodiče nevědomky vtiskli silný program zkázy. Od dětství jsi měl nižší odolnost a byl jsi často nemocný. Sám ses do

těchto podmínek narodil proto, že v předešlých životech ses odříkal lásky k dětem, takže pokud jde

o energetiku a karmické struktury, velké vyhlídky už jen na prosté přežití jsi neměl. Zachránit tě mohla jedině velmi soustředěná orientace na božský princip a ušlechtilé city. Tvé podvědomí to vždy vědělo a vedlo tě správným směrem, jenže vědomí fungovalo podle jiného programu.

Jakmile

ses spásného směřování zříkal, okamžitě bujely struktury neblahého osudu a ty ses ocital na hranici

smrti. A proč jsi nezahynul? Začínal ses zříkat Boha a duchovnosti jen ve vědomí, proto tě div nezabili ve rvačce a div jsi nezahynul při dopravní nehodě. Což svědčí o tom, že program zříkání se

Boha nepronikl do podvědomí, tedy že se struktury osudu nerozpadly definitivně. Kdyby se odpadlická orientace dále upevnila, přestěhovala by se i do podvědomí. Pak by začala blokáce rozpadu - buď nevyléčitelnou nemocí, nebo těžkým úrazem s následnými fyzickými útrapami." Proč by smrt měla být těžká? Protože duchovní a fyzická muka očišťují podvědomí.

A jak k tomu dochází? Jediný způsob, jak přetrpět muka, je povznést se duchem nad ně, přenést

těžiště života z trápícího se těla na ducha. K tomuto přirozenému procesu dochází automaticky. Trápící se člověk se stává bytostí mnohem duchovnějši.

Na základě výzkumu mechanismů sdílení informací pole mohu říct, že celé lidstvo je dnes ve stavu podobném právě popsanému, a ve vztahu k lidstvu dochází v těchto chvílích ke spuštění analogického mechanismu.

Zkoumal jsem i karmu lidstva (i když, přiznám se, takovýto vpád je velmi nebezpečný).

Hlavním porušením zákonů, jehož se lidstvo dopouští, je zřeknutí se božského principu a směřování k vypjatému pragmatismu, které pozorujeme už od 10. století. Toto porušení pole je dnes přítomno v polí každého člověka žijícího na naší Zemi.

Karma naší "socialistické" společnosti kromě toho obsahuje ještě několik negativních programů - program zničení lidí, mužů a žen, který byl pro silné puzení ke hmotným statkům spuštěn v letech

1929 až 1937; program nenávisti vůči lidem spuštěný již koncem minulého století; a konečně program zničení otce, bratra a syna - také pro puzení k materiálním požitkům. Proto je život v naší

zemi tak komplikovaný. Pokud nenahlédneme a neuvědomíme si podstatu těchto programů a nedokážeme je potlačit, budeme si v naší zemi donekonečna dělit továrny a závody, dokud si tyto

programy neodžijeme v mukách a utrpení. A tady je cesta, jíž jsem prošel od studia magie a zaříkávačství skrze medicínu a etiku až k filosofii dnešního světa.

V základě existence vesmíru leží informační procesy. "Na počátku bylo Slovo."

To, čemu dnes říkáme vesmír, mohlo z mého hlediska vzniknout jako důsledek vyčlenění dvou složek z jednotného počátku, který tu existoval vždy a kterému říkáme Bůh: jedna z těch složek je

hmota a druhou tvoří informační pole. V každé z nich je její protiva přítomna v nezjeveném stavu.

Podmínkou existence těchto protikladů je jejich vzájemná nepřetržitá proměna jednoho v druhý. Pole se snaží stát se hmotou a hmota zase polem.

Nahromadění energetických interakcí v hmotě je projevem procesu přechodu materiální složky ve složku informační. Obrácený proces může probíhat jako zvýšení hustoty hmoty, zvýšení její váhy

nebo vznik její složitější organizace.

Pokud se podíváme na sluneční soustavu, pak smyslem její existence je vytvoření ještě složitějších prvků ve Slunci, vytvoření složitých informačních kontaktů na účet vzniku nových planet, na nichž vzniknou komplikované informační struktury organického původu - jako nový stupeň informační hustoty. Smyslem existence jakéhokoli hvězdného systému je, aby v něm vznikl

život. To, čemu říkáme duch, se nalézá jak nad informačním polem, tak nad hmotou.

Jakmile hmota dosáhne jisté hustoty, mění se v informaci. Singularita (stav hmoty zkoncentrované kdysi v jediném bodě) je vesmír. Jemné úrovně pole jsou naopak charakterizovány absencí hmoty, času a prostoru, což je bod. Bod se snaží proměnit v nekonečno a nekonečno usiluje

stát se bodem. V každém bodě pole vesmíru je nezjevená informace o celém vesmíru -jinak řečeno:

bod je nezjevené nekonečno a nekonečno je nezjevený bod. Existují dvě teorie původu hvězd. Podle

té první - Kantovy-Laplaceovy - se objevily jako sraženiny mezihvězdné hmoty. Druhá, jejímž autorem je akademik Ambarcumjan, se přiklání k názoru, že hvězdy vznikly z černých děr.

Nestabilní chování mladých hvězd, mohutné explozivní procesy, které se v nich odehrávají, z hlediska autora této druhé teorie vypovídají o zbytcích proto hmoty v jejich nitru. Ve světle právě vyložené koncepce v souvislosti s mými vlastními výzkumy lze vznik hvězdy chápat jako dialektický

proces přechodu informace ve hmotu, výsledek "oplodnění" mezihvězdné hmoty informačním blokem, který se v materiální podobě projevuje jako černá díra. Vznik hvězd je výsledek interakce

dvou principů - vesmíru zjevného a nezjevného. Procesy, k nimž dochází v nitru hvězd a uvnitř živého organismu, jsou identické. Jsou to procesy přechodu energie ve hmotu a naopak. Rozvoj vesmíru - to je rozpad hmoty na úrovni fyzické, hmotné, posílení jednoty na úrovni informačního pole, diferenciací a stále větší mnohotvárností na úrovni fyzické a stále vyšší a dokonalejší

jednota na úrovni pole. V určité etapě rozdíl mezi komponentem fyzickým a komponentem pole mizejí a my

jsme svědky nové etapy vývoje.

Je tu tedy protimluv. Vesmír zůstává na jemné úrovni pole bodem, ale zároveň se rozpíná a vytváří novou hmotu, čas a prostor. Vývoj probíhá kyvadlovitě - orientace se mění směrem od informační jednoty k fyzickému dělení.

Jakýkoli objekt ve vesmíru lze považovat za proces, ale zároveň je každý proces také objektem.

V

každém procesu a objektu probíhají kyvadlové procesy od informační jednoty k fyzické diferenciaci.

Fyzická diferenciacie musí přesně odpovídat duchovní jednotě. Podmínkou vývoje těchto dvou protív je přítomnost třetího aspektu, který zajišťuje nezjevnou přítomnost jedné protivy ve druhé. Roli tohoto aspektu plní energie, která je oním prostředníkem, určujícím vývoj vesmíru.

Informace, energie a hmota pak tvoří jeden celek. Vědomí něčeho takového je tu již dávno, například pojem Svaté trojice v křesťanství (Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch svatý).

Jakýkoli objekt ve svém vývoji opakuje vývojový cyklus vesmíru. Přestože v jemné rovině pole zůstává dokonale jednotný, v poloze fyzické se diferencuje. Diferenciacie na fyzické úrovni ovšem

vyžaduje předběžný proces v poloze duchovní, který zaručuje zvýšenou pevnost při fyzickém rozdělení. Duchovní poloha je zcela evidentně prvotní. Zákon jednoty a sváru protikladů vypadá takto: existující nic ze sebe vyvrhuje svůj protiklad, aby se pak proměnilo v něco zcela jiného. Teď přejdeme k otázce původu života. Jak se bude diferencovat fyzický svět, musejí narůstat tendence k posilování jednoty na úrovni pole od těch nejjemnějších vrstev k hrubějším. Míra jednoty se projevuje i na těch úrovních, kde se dřív neprojevovala.

S narůstáním nestejnorodosti se míra jednoty v omezené části prostoru zvyšuje natolik, že objekt

se z vesmíru vyděluje, vyčleňuje se z něj. Jeho uvedení do stavu jednoty s okolím by znamenalo jeho

zánik. Hustota informací se zvyšuje natolik, že vzniká konflikt mezi objektem a okolním světem. Život je strategická jednota objektu s vesmírem skrze jeho taktické odmítání. Můžeme dokonce říct,

že život ve vesmíru se projevil zároveň v celém jeho těle a je jednotným organismem, který pokračuje v další diferenciaci za podmínek nepřetržitého kontaktu a interakcí všech jeho komponent. Další rozvoj tohoto procesu a fyzická mnohost jsou možné jedině v podmínkách základní orientace na prvotní informační procesy jednoty. Hmota, čas a prostor jsou vnější formou,

informace a duch pak obsahem. Obsah je realizován formou, forma rozvíjí obsah.

Základem života každého objektu ve vesmíru je kyvadlový pohyb, oscilační střídání informačních

a fyzických procesů. Nu a protože lidský život je mikroskopickým odrazem života vesmíru, procesy

proměny informace ve hmotu probíhají mnohem rychleji. Živý objekt se liší stupněm jednoty a rychlostí přechodu informace ve hmotu. Je pravděpodobné, že růst jednoty a rychlosti vzájemného

přechodu jednoho ve druhé jsou smyslem vývoje živého objektu.

Čím vyšší je stupeň vnitřní jednoty, hustota informací, tím výrazněji se organismus vyčleňuje z okolního světa. Proces fyzického vyčleňování z okolního prostředí je možný jedině za předpokladu

rostoucí jednoty s kosmem. Proces sblížování s vesmírem je to, čemu říkáme kultura, procesu osamostatňování se říká civilizace. Z kultury se rodí civilizace. Civilizace kulturu nejdříve odhazuje,

a pak, ve snaze nezahynout, se k ní vrací jako marnotratný syn, aby tento proces opakovala na

vyšší

úrovni a s větším rozkyvem. Pokud k návratu ke kultuře nedochází na patřičné úrovni, vede to k zániku civilizace: Odmítání tendence k jednotě, a emoce, která ji realizuje ve vesmíru - lásky -, vede k zániku civilizace.

Často se soudívá, že podstatou zákona jednoty a boje protikladů je jejich smíření, bez vzájemného potření. Hlavní podmínkou smíru protiv je rychlost jejich vzájemného přechodu jedné v

druhou. Hlavní odlišností živé hmoty od neživé je rychlost přechodu protiv ve svůj opak, což znamená, že cílem života je posílení zjevnosti ducha ve hmotě na úkor zvýšení rychlosti tohoto přechodu.

Vzpomeňme si na kyvadlo. Při jisté frekvenci výkyvů existují dva vzájemně se vylučující stavy - výkyvy kyvadla od středu na levou a na pravou stranu. Tyto protikladné stavy mohou existovat, aniž

by jeden druhý potíraly, jen proto, že jsou pravidelně rozesety v čase. Pokus sloučit je dejme tomu

do rozmezí jedné vteřiny při například pětivteřinové frekvenci je zastavením pohybu, zastavením

rozvoje. A teď si představme, že rychlost výkyvů se zrychlila na několik za vteřinu. To znamená, že

musí dojít ke sloučení dvou protikladných stavů, aniž by se navzájem potřely.

Život na Zemi se objevil jako způsob uchování úrovně její jednoty se Sluncem, které ze sebe oddělilo planety, tedy snížilo stupeň vlastní fyzické jednoty a zvýšilo jednotu informační, aby tak kompenzovalo fyzické dělení. V univerzálnější poloze tedy k žádnému dělení nedošlo. Každý vesmírný objekt se snaží vytrhnout ze sebe cosi antipodického na fyzické úrovni a posílit jednotu na

úrovni informační, aby se tak rozvíjel systém. Matka, která porodí dítě, či hvězda, z níž se zrodí planety, činí jedno a totéž. Fyzické oddělení musí být kompenzováno duchovní jednotou. Život na

Zemi je jen potvrzením procesu realizace jednoty nové planety a Slunce. Sluneční soustava na jedné straně směřuje k maximální fyzické diferenciaci a na straně druhé k informační jednotě.

Život, který se zrodil na Zemi, se vyvíjí podle stejných zákonů. Na fyzické úrovni dochází ke vzniku

nových druhů, zvyšuje se mnohotvárnost forem a v rovině pole se posiluje míra jednoty. Život na

Zemi nejen vznikl jako jediný organismus, a k i nadále jako jediný organismus existuje a sám sebe

řídí soustavou autoregulace, která se realizuje na informačně energetické úrovni. Cílem této soustavy je podpora souladu chování části se zájmy celku. Čím vyšší jsou energetické možnosti jednoho článku, tím víc se musí orientovat na centrum. Pokud se kontakt s centrem opožďuje a autonomie článků se zvyšuje, soustava může zaniknout. Proto je nezbytné vyřazování všech článků ,

kteřé porušují jednotu soustavy.

Chování objektu musí odpovídat informačním strukturám celého organismu. Pokud je fyzické, emocionální a informační chování objektu v rozporu s programem uloženým v informačním poli soustavy, pole soustavy útočí na pole objektu. Pole objektu se deformuje a ukládá se do něj program zničení, tedy návratu do původního stavu. Takovým objektem se může stát jak

jednotlivý

organismus, tak i skupina organismů, které porušují zákony jednoty. Chceme-li hovořit v lékařských pojmech, pak tedy zdravím ducha je určováno zdravím těla.

Informační pole je ve vztahu k tělu prvotní a určuje jeho osud, charakter i Fyzický stav. Z čehož plyne, že hlavním předpokladem fyzického zdraví je znalost a respektování informačního pole vesmíru, zákonů jednoty, duchovnosti a lásky.

Dnes rychlost všech procesů natolik vzrostla, že vyžaduje okamžité zvýšení schopnosti fyzické adaptace. Biogenosféra se rovněž prudce proměňuje.

Protože informační procesy ve vesmíru jsou ve vztahu k fyzikálním prvotní, pak otázky fyzické adaptace souvisejí především s vlivem na informační a duchovní struktury člověka. Tím se také vysvětluje všeobecný zájem o magii, okultismus, jógu a různé náboženské proudy. Lidé nadšeně

vítají každého novodobého spasitele či gurua, který jim slibuje spásu a novou pravdu. Každý očekává hotové řešení a zapomíná přitom, že neodmyslitelným předpokladem zrodu je těžká a mučivá práce, jejíž podstata je lidstvu dávno známa: je to snaha pochopit okolní svět, prozkoumat

jeho zákonitosti a chovat se podle nich.

Energetická úroveň lidí se v posledních letech prudce zvýšila. To, co nedávno spotřebovalo léta úporné práce, je dnes dosažitelné během několika měsíců. Možnosti člověka se rozrostly tak, jako

se mění možnosti cyklisty usedajícího za řídicí páku letadla. Jenže protože psychologicky člověk

nedorostl na úroveň letce, ale zůstal cyklistou, je pro něj těžké správně těchto možností využít.

Psychologické úrovně obyčejného člověka a člověka, který získal přístup k možnostem zvýšeného

energetického vlivu na živé i neživé objekty, je třeba rozlišovat ještě důsledněji.

Mé výzkumy ukazují, že dnes se živé a neživé přírodě dá uškodit nejen fyzickým vlivem nebo silnými emocemi, ale dokonce i neopatrnou myšlenkou. Důsledky negativního vlivu vzrůstají při zvýšených energetických možnostech člověka geometrickou řadou. Informační a energetický vliv na

živé i neživé objekty může být velmi nebezpečný. Agrese vůči jedinému člověku je programem ničení všech jeho příbuzných a dětí. Protože však pracuje mechanismus autoregulace pole, negativnímu vlivu svých činů je vystaven sám útočící a jeho příbuzenstvo. Psychologická průprava

lidstva Ostře zaostává za jeho energetickými možnostmi - lze říci, že lidstvo v současné chvíli je v

režimu sebezničení. Plody tohoto stavu vidíme na každém kroku.

V čem ale tkví příčina tak tragického nesouladu současné psychologie člověka s realitami světa,

který ho obklopuje? Psychologie příslušníka moderní západní civilizace, a k té dnes patří většina

obyvatelstva světa, je psychologíí pragmatismu. Základní akcent tu není činěn na hromadění informací, a k na jejich realizaci. To znamená, že nerezultativní, "neziskový" proces poznávání světa, vytváření nových pojmových a etických struktur není součástí obecného cíle. Před obtížným a

zdlouhavým procesem duchovního uchopení se dává přednost co nejlépe užitečným

hotovým

receptům. Pokud bychom analyzovali vývoj jakéhokoli náboženství či magického učení, vždy narazíme na tyto základní etapy:

- uchopení a postižení světa v daném okamžiku, jehož podstatou je odmítání okolí a vlastní závislosti na něm, odmítání interakce s tímto okolím;
- odhalení zákonů vývoje světa a vytvoření takové soustavy chování, která by těmto zákonům odpovídala;
- praktické postupné uplatňování vědomostí získaných dřív.

Před časem se tento proces vyvíjel po staletí a tisíciletí, proto ho lidé zpravidla nikdy nemohli pochopit a spatřit vcelku a podobali se hrdinovi podobnosti o slepém, který ohmatává slona a snaží se uhodnout, co by to tak mohlo být. Dnes má lidstvo možnost spatřit tento proces v celé jeho

jednotě.

Dnes v duchovní sféře převládá proces rozdělení. Existují směry, orientované jen na první stupeň, na hromadění informací. Je to cesta odstupu od reality, odmítání civilizace jako takové, odmítání dvou následujících stupňů. Tuto cestu vyznávají například vyznavači Kršnovi. Druhý proud se zaměřuje na návrat k zásadám etiky, ke správnému chování, a sem patří různé náboženské

směry a školy. Třetí proud je zaměřen na využívání praktických výsledků, kdežto hlubším poznáním

a etickou stránkou věci opovrhne. To je magie, čarodějnictví.

Zajímavou transformací prošla psychotronická praxe. Tento proud, který začínal od prvků poznání a etiky, poté, co jeho představitelé přičichli k penězům, ostře degradoval a dnes se orientuje především na magii a kouzelnictví. Je to zcela přirozené a zákonité-protože probíhá urychlené modelování všech procesů, které umožňují spatřit slona v celku, tedy uvidět a uvědomit si

procesy, které určily dnešní stav lidstva a problémy, s nimiž bude nuceno se potýkat.

Hlavní podmínka přežívání v tomto okamžiku je založena na principech dialektiky spojitelnosti věcí dříve nespojitelných. Je to zřeknutí se přizemní pozemskosti, orientace na splnutí s kosmem,

získání informací, jejich vtělení do mravních zákonů a praktická realizace těchto zákonů na všech úrovních.

"Nemůžete sloužit Bohu i mamonu," pravil Kristus. Před dvěma tisíciletími bylo spojení těchto dvou polárních tendencí za života jednoho člověka nemyslitelné. Dnes se svět změnil, změnila se

rychlost kyvadla bez vzájemného ničení, tedy přechodu hmoty a informace z jednoho stavu do stavu

opačného. Lze tedy mluvit o tom, že člověk, kterému je v nejbližších letech souzeno přežít, musí být

I světec, i obyčejný člověk, i podnikatel.

Ve vědomí každého člověka by měly probíhat dva protichůdné procesy: zřeknutí se světa a směřování ke kosmu, tedy svatost, a realizace získaných informací, aktivní počínání, charakterizované zvýšenou praktičností. Mluvíme v podstatě o novém myšlení, které určuje fyzickou

i duchovní strukturu nového člověka. Takže - svatost, odříkání, poznání, realizace toho všeho

na úrovni myšlenek a emocí a následné uplatnění v sociálně technických strukturách. Spojení nesmí být mechanické, protože to by znamenalo zastavení kyvadla, musí to být jednotný proces, důsledně respektující všechny tři stupně. Každý člověk se musí stát světcem s trvalou tendencí svou svatost zvyšovat, musí umět nazírat svět a splývat s kosmem, a zároveň se realizovat v emocionálním a praktickém životě. Civilizaci musí nestále sytit kultura. V hierarchii hodnot musí být prioritou dána svatosti, nikoli praktičnosti, protože kosmos je prvotní a civilizace druhotná. Nejdříve byl vesmír - a pak teprve civilizace.

Jakákoli civilizace vždy spočívala na ramennou světců, nikoli čarodějů . Podle některých legend měli lidé dříve ještě třetí oko. Měli přístup k informacím, získávaným super-citlivou cestou, nezávisle na čase a vzdálenosti. Pak se ale třetí oko uzavřelo. Příčiny nejsou známy, a k asi nebudou nijak složité: získávání základních informací je nepřijatelné, nejsou-li dodržovány základní mravní normy. Přitom realizace vědomostí s etikou zdánlivě přímo nesouvisí. V určité etapě však mravní a psychologická úroveň člověka natolik zaostaly za jeho možnostmi, že to začalo ohrožovat existenci civilizace - proto bylo uzavření třetího oka aktem spásy. Většina současných škol duchovního a fyzického rozvoje dva první stupně - nazírání a mravnost - bohužel vypouští. Absolvování těchto stupňů vyžaduje 95procentní ztrátu sil a času a nepřináší ihned hmatatelný výsledek. Mnohé školy kráčí směrem přesně opačným, proto končí degradací.

Evoluce živých organismů probíhá exponenciálně - nejdříve je tu velmi vleklý proces hromadění znalostí, a teprve pak jejich realizace.

Á bychom v naší době přežili, musí se hromadění informací a jejich realizace propojit tak, aby se navzájem neničily. Tedy - obchodníci, politici a vědci se zároveň musí stát světci. Otázka etiky pro ně musí být nejdůležitější. Obzvláště vážně si tento problém musíme uvědomovat v bioenergetice. Pokusy smířit metody magie či kouzelnictví v osobním, ziskovém zájmu narážejí na zákony vesmíru. Výsledek je zpravidla tragický, ale ne vždy zjevný, protože důsledky se projevují poznenáhlu a plynule, takže člověk není vždy schopen spojit si příčinu s následkem. Děvče, které lapá svého milovaného do tenat, nemá obvykle potuchy, že ničí jeho psychiku i osudy a těla svých příštích dětí.

Tendencí, která se dnes prokreslila velmi plasticky, je rozvoj okultních a magických schopností pro účely úzce osobního zájmu. Jednotlivé články systému se začínají chovat bez ohledu na zájmy celé soustavy, což by mohlo způsobit její úplný rozpad. Jen si vzpomeňme: plemena se silnou

magickou a okultistickou tradicí se ve vývoji zastavovala a vymírala.

Základem dnešní civilizace jsou světová náboženství, tedy soustavy, které orientují veškeré síly člověka na formování a rozvoj jemných duchovních struktur, směřujících k záchraně světa.

Chápání

jednoty se všemi ostatními a odpovědnosti za osudy jiných lidí, přinášené náboženstvími, umožňovalo člověku cítit jednotu se svými dětmi, rodiči a milovanými lidmi, uvědomovat si odpovědnost za osudy svých potomků. Zprostředkovaná varování, že děti platí za hříchy svých rodičů, jsou známa již z Bible. Právě trhliny v jemných strukturách pole, orientovaných na jednotu s

rodiči, dětmi, milovaným člověkem, vedou k mimořádně těžkým onemocněním, k deformacím osudu

i osobnosti člověka.

Světová náboženství usilovala o zachování těchto struktur a jejich rozvoj. Požadavek milovat dokonce i svého nepřítele má z hlediska bioenergetiky obrovský význam. Blokuje program zničení

jiného člověka, a tedy i sebezničení na úrovni pole, rozuměj na úrovni podvědomí. Člověk neobeznámený se zásadami autoregulace pole, který neví, že jeho nenávist se může stát důvodem

těžkých chorob jeho vlastních dětí, byl i přesto po dlouhá staletí spolehlivě chráněn příkázáními lásky a dobra, která uchovávala zdraví jemu i jeho dětem a v podstatě zajišťovala další rozvoj civilizace. Soustava autoregulace pole funguje samovolně. Proto se beze škody pro sebe, bez rizika,

že zaplatí zdravím svých dětí a rozpadem vlastní osobnosti, mohl magií či okultismem zabývat jen

člověk, který znal a respektoval zákony jednoty, zákony vesmíru, člověk s dobře rozvinutými nejvyššími duchovními strukturami. Ostatní okamžitě podléhali rozpadu etických, psychických, duchovních struktur, "černali" a degenerovali. Protože však dřív tento proces probíhal mnohem pomaleji než dnes, mnozí měli dojem, že "černá magie" je norma, nikoli patologický projev.

Dnes duchovní nedostatečnost mnohých léčitelů, pracujících se složitými úrovněmi vlivu, vede k tomu, že se dopracovávají intelektuálního a pak i fyzického rozpadu vlastního či nejbližších lidí. Sám jsem zažil několik případů, kdy za duchovní marasmus amorálních psychotrofiků těžce platí

jejich děti, příbuzní, a dokonce i blízcí přátelé a žáci. Přestože energetická náročnost duchovních

struktur je sto a tisícinásobně větší než fyzických, duchovní degradace dlouhou dobu probíhá skrytě

a zvenčí nepozorovaně. Když pak přijde fyzický rozpad, pokusy takového člověka vyléčit narážejí na

blokádu degradovaných duchovních struktur - tím se vysvětlují stále čtenější případy, kdy je medicína naprosto bezmocná. Mnozí se naivně domnívají, že když zaplatí jistou sumu a navštíví

kursy, stanou se z nich mágové a kouzelníci. Jenže v této vědě se na rozdíl od jiných věd žáky mohou stát jen nepříliš četní jednotlivci - jsou to lidé s dostatečně čistou karmou, s plně rozvinutými

duchovními strukturami, se schopností strategického uvažování, s patřičnou vnitřní duchovní dobrotou a obrovskou sebedisciplínou. Když si proanalyzujeme okultní a magické techniky,

zjistíme, že tím nejdůležitějším v nich není soubor určitých postupů, ale osobnostní kvality učitele a

žáka. Snaha mnohých začínajících psychotroniků získat přístup k co nejrozsáhlejšímu schopnostem a

přeskočit přitom Já z i mučivého duchovního sebezdokonalování může skončit žalostně.

Protože

osud člověka, charakter a stavy fyzické ho těla jsou určovány strukturami pole, nepromyšlená činnost v této oblasti může uškodit celému lidstvu.

Podvědomí člověka bylo odjakživa spolehlivě chráněno. Proces pronikání informací do podvědomí byl pomalý, s přirozeným tříděním a odbouráváním negativních programů za pomoci

společenské morálky a soustavy náboženské ochrany.

Psychoanalytici různých psychoterapeutických škol však začali na podvědomí člověka útočit ze všech stran, a v posledních desetiletích se tento proces rozrostl do nevídaných měřítek. Přitom dochází k hrubému vpádu a vlivu na struktury pole bez patřičného studia vzdálenějších důsledků

takovéto intervence. Badatele obvykle příliš nezajímá, co je to podvědomí a jak na podobný vpád

reaguje - důležitější jsou pro ně konkrétní, okamžité výsledky, nikoli hlubinné chápání procesů, určujících zdraví a osud člověka i jeho nejbližšího okolí.

Absenci strategického myšlení v bioenergetice a upřednostňování praktických postupů bych přirovnal k počínání řidiče, který čas určený na studium pravidel silničního provozu vynakládá na

zvýšení výkonu motoru svého vozu - je to vysoce efektivní, ale výsledek je riskantní a nepředvídatelný.

Podrobněji bych se chtěl zastavit ještě u způsobů ochrany. Dlouho člověka chránil fakt, že možnosti bioenergetického vlivu na jeho organismus nebyly známy. Lidé vědoucí znali všechna nebezpečí a vytvářeli pro studium bioenergetiky hermetické školy. Skvělou ochrannou soustavou

byly i náboženské etické systémy, které hlásaly dobro nejen v činech, ale i v pocitech a myšlenkách.

Ač je to možná komické, velmi pozitivní úlohu sehrála i věda, která bioenergetiku a možnost bioenergetického nebo informačního působení na člověka striktně odmítala. Existovaly i mechanismy sociální ochrany před těmi, kdo se magií či čarodějnictvím zabývá příliš aktivně.

Dnes

jsou všechny tyto blokační mechanismy zničeny. Útok na podvědomí, které řídí fyziologické a psychologické procesy uvnitř organismu, započal již v minulém století. Psychoterapeuti, léčitelé, kouzelníci a hypnotizéři hrubě vnikají do podvědomí a orientují se výhradně na vnější efekt, řeší čistě praktické úkoly. K tomu dochází na pozadí totální neznalosti toho, co je to podvědomí a podle

jakých zákonů funguje.

Mé výzkumy ukazují, že podvědomí a biotok je jedno a totéž. Jakýkoli vliv na biopole struktury je

vlivem na podvědomí, na všechny systémy fyziologické a psychické autoregulace. Praktikující experimentátory zajímá jen to, jak hluboko do podvědomí a do procesu autoregulace se jim podaří

proniknout. Aby výsledek byl ještě výraznější, lze využít i vhodné aparatury. Bioenergetika se proměnila ve vědu o praktickém ovlivňování člověka. Nikdo nepřemýšlí o tom, že když vyléčíme tělo, můžeme uškodit duši, že nemoc je obrana, blokáce nesprávného chování a ignorace okolního

světa a že léčitel má především odhalit příčiny choroby, pomoci nemocnému pochopit je a vyhnout

se chybám v budoucnu. Degradace bio-energetiky jen na fyzický parametr je likvidace stupňů poznání a etiky čistě ve prospěch pragmatických cílů. Člověk, který se domnívá, že ho zachrání tabletky nebo kouzla, už nemocen je. Hlavní ochranou před nemocemi je dodržování vyšších etických principů.

Když příroda vykročila cestou fyzické obrany - například tím, že zvýšila váhu dinosaurů nebo opatřila želvy krunýřem -, evoluce se zastavila. Přežívali naopak ti nejméně fyzicky chránění a nejlépe vybavení duchovně - ti, kdož byli připraveni změnit svou psychickou strukturu a chování v

souladu s procesy, které ve světě probíhaly. Etika je přepychem včerejška, ale nezbytností dneška a

jediným předpokladem pro přežití zítřka. Lidstvo, přemýšlející jen o fyzickém zdraví, může v nejbližších letech postihnout osud dinosaurů.

To, čemu říkáme imunita, je ucelenost, kvalitativní úroveň sféry tvořené biopolem. Člověk věnující se magii na úkor etiky, lásky a poznání světa, ničí sám sebe, své děti a příbuzné.

Pokud má

dnes člověk málo sil, musí se stát jen svatým, má-li jich víc, může svatost spojit se světským životem. Nu a je-li ochoten pro dosažení velkých možností těžce pracovat, může se věnovat bioenergetice.